

ЖЕНСКИ СВѢТЪ

СЪ ПРИТурКА

„ДОМАКИНЯ“

ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ,

РЕДАКТИРАНО ОТЪ ЖЕНИ

ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ

Списанието излиза дваждъ, на 1 и 20, а при-
турката веднаждъ, на 10 число всяки мѣсець.

Директорка: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Годишенъ бонаментъ
грѣдлатимъ

I. На списанието:

За България 4 лева

« странство 5 «

II. На списанието

съ притурката,

За България 7 лева

« странство 9 «

Абонати се записватъ
направо въ дирекцията на
списанието и въ всички-
тъ телеграфо-почтен. стан-
ции изъ княжеството.

Всѣкакви обявления, от-
послани се до госпожи и
госпожници, публикуватъ
се въ последната страни-
ца за 30 стот. редътъ.
За постоянни обявления
особени условия.

Цѣма, ржкописи и па-
ри се ввращатъ: до Ди-
рекцията на „Женския
Свѣтъ“ улиа Всвизшка
№ 122.

Цѣма неплатени не се
приматъ.

Въ Дирекцията се намиратъ за проданъ цѣли течения отъ I-а и II-а година на „Ж. Свѣтъ“ и „Домакиня“

Съдържание:

Законъ за горенъ курсъ на педагогическото училище въ
княжество България. — Пвала Златоуста. — Гютоинтъ и
малкитъ. — Градъ Варна. — Пуленъа героиня. — Съдбата
и свѣтлий Павелъ. — Разни. — Книги и списания. — Коррес-
понденция. — Известия. — Обявления.

Законъ

за горенъ курсъ на педагогическото училище
въ княжество България.

(Продължение.)

Подиръ паданнето на империята, освѣнъ гор-
нитъ дѣвически училища, учредили се още
много други въ Парижъ и въ другитъ по-голямни
французски градища. Първий обаче законъ за
тѣхъ се гласува отъ царския свѣтъ на на-
родното просвѣщение на 7 Мартъ 1837 г. Споредъ
закона на 25 Августъ 1840 г., инспекцията
на тия горни дѣвич. училища се възложила не
на инспекторитъ отъ първоначалното образование,
но на такива отъ Академитъ и университетитъ.
Особенно редовната надъ тѣхъ инспекция се
възложила отъ 1844 г. на три госпожи, прѣс-
тавляющй префекта. Тѣ раздѣлили училищата на
три отдѣления, а всѣка една отъ тѣхъ взема
върху си наглеждането на едно отдѣление. —
На 2 Мартъ 1867 год. великий французски фи-
лософъ и сенаторъ г. Юлий Симонъ изискалъ,
щото държавата да се погрижи за надлежното
образование «духовната другарка» на мѣжа. Кждѣ

края на сжщата година се съставило въ Сорбонъ
дружество подъ име «дружество за сръдното дѣ-
вическо образование», което отъ слѣдующата
още година установило цѣлъ курсъ отъ по-горни
уроци въ салонитъ на общинскитъ управления
изъ Парижския окръгъ. Отъ сжщото дружество
се основали такива училища и въ Bourges, Char-
tres, Orléans и пр., а отъ другитъ французски
академии повече отъ 50 такива училища въ по-
голямнитъ французски градища. Въ тѣхъ се изуч-
вали слѣдующитъ прѣдмети: Французски езикъ,
стара филология (латинска и грѣцка), француз-
ска филология, филологията на единъ новъ езикъ,
(Нѣмски, Английски или Италяиски), философия
история, география, аритметика, геометрия, физикъ,
химия, зоология, ботаника, астрономия и ху-
дожество (живописество, скултура и музика.) —
Въ 1878 год. въ засѣданието на 28 Октомври
депутатътъ г. Camille внесълъ въ французската
камара станѣлия относѣ всепзвѣстенъ по цѣ-
ла Европа законъ за «сръдното дѣвическо об-
разование». Тоя законъ, малко промѣненъ, гла-
сувалъ се слѣдъ двѣ години, на 21 Декември
1880 год. Това врѣме се употребило въ разис-
квания, въ които взели участие по-личнитъ мѣ-
же на французската камара и Сената. Законътъ
билъ нападнятъ много отъ послѣдователитъ на
духовенството, по което невѣжеството само мо-
жело да спаси жената отъ перипетитъ на жи-
вота!

Логичността, обаче, и здравия разумъ прѣодоляли, та не само тържественно се е гласувалъ законътъ за сръднето дѣвическо образование на г. Camille Sée, но и новъ законъ се внесълъ отъ сжщия на 29 Юлий 1881 год. за учредяването на висшъ педагогически курсъ за дѣвицитѣ за подготовне учители и учителки.

Такъвъ висшъ дѣвически педагогически курсъ въ Франция е école normale de Sévres, който се управлява отъ една директорка, два члена, избирани отъ родителитѣ на ученичкитѣ, и отъ други такива, назначавани отъ Академпитя.

Членъ 2-й отъ горѣпоменжтия законъ гласи: «Французкитѣ дѣвически лица приематъ вънкашни ученички; могатъ, обаче, да приематъ и стипендиятки по исканнето на общинскитѣ съвѣти и одобрението на правителството.»

Г-нь Camille Sée, въпрѣки че по принципъ признава неудобността на момчинското възпитание далечъ отъ майчината стрѣха, при все това, обаче, счелъ за налагаема нуждата отъ приеманне пансионерки въ лицентѣ и поради тогавашния обичай да се възпитаватъ момитѣ въ пансионитѣ и за ония моми, на които семействата оставатъ въ градища и села, гдѣто нѣма дѣвически лица.

Г-нь Octave Gréard, знаменитий подректоръ на университета, който е вече специалистъ по въпроса за образованието, а особено онуй на момичетата, е противенъ на приеманнето вътрѣшни ученички.

И друго едно мнѣние на г. Camille Sée много усилено се приложило на практиката, а именно: прибавяннето при сръднитѣ дѣвически училища на отдѣления, въ които се приемали ученички на седемъ годишна възраст. Тъзи идея г. Camille Sée може да е заелъ отъ г. Gréard, който нѣкога писалъ, че: учреждение за сръдно образование безъ отдѣления отъ първоначално училище прилича на едно здание безъ основа.

Членъ 4-й опредѣля слѣдующитѣ прѣдмети за изучаване: педагогия, нравствено учение, френски езикъ и, единъ поне чуждъ езикъ, старитѣ и съврѣменнитѣ филологии, география и козмография, отечествоведение и всеобща история, математика (сир. аритметика, геометрия) начала отъ физика, химия и естествена история съ приложение върху хигиената и женскитѣ занаяти, хигиена, домакинство, кроенне и шивене, начала отъ семейно и общественно право, рисуване, музика, гимнастика

Свършившитѣ съ зрѣлостенъ испитъ лицентѣ приематъ дипломъ, чрезъ който имъ се позволява да взематъ участие въ конкурсъ за постъпване въ висшия педагогически курсъ. Притѣжающитѣ този дипломъ могатъ да бѣждатъ назначени въ училища отъ първоначалното образование или да се назначатъ надзирателки въ лицеи и колежи.

Горѣпоменжтий École normale de Sévres е учреденъ въ 1881 год. и е помѣстенъ изъ грамадитѣ здания на старата фабрика за порцелани въ Sévres. То е най-доброто и най-горнето отъ женскитѣ училища въ Франция, па даже и въ цѣлия свѣтъ. Има великолѣпни салони, прѣголѣми библиотеки, най-съврѣшенни кабинети за физика, химия и естествена история, салони за музика, салони за частни занятия, за посрѣщанне, особенни отдѣления за директорката, икономата, спалня за всеѣа ученичка, баня и пр.

Курсътъ въ туй висше дѣвическо учебно заведение трае три учебни години, безъ нѣкаква заплата или училищна такса. Въ него се подготвяватъ учителки за дѣвическитѣ лица. Някоя чужденка не се приема.

Въ края на втората година ученичкитѣ се явяватъ на испитъ въ Сорбона, за да получатъ дипломъ. А подиръ третата година тѣ пакъ се явяватъ въ Сорбона на конкурсъ за професорски чинъ и приематъ висшия професорски дипломъ. Въ испитателната на лицентѣ комисия взематъ участие и двѣ госпожи, директорки на горни дѣвически училища.

Министрътъ на Народното Просвѣщение г. Lockroy назначилъ отъ Юлий мѣсець 1888 год. комисия отъ по-знаменититѣ философи и по извѣстнитѣ педагози въ Франция, г. г. Jules Simon, Bethelot, Gréard, Legouvé, Brouardel, Dupuy, Foucien, Marion, Camille Sée и др. а, госпожата Юлия Фавръ, директорка на École normale de Sévres, и Г-цята Rivost, директорка на лицей «Fénélon». На тая комисия се възложи изучаването нуждитѣ мѣрки за по-голѣмо осъврѣшенствование службата на сръдното дѣвическо образование.

За вътрѣшно инспектиране на лицентѣ и учителскитѣ семинарии се назначава отъ г. министра на Народното Просвѣщение една комисия отъ нѣколко госпожи. Тии госпожи трѣбва, споредъ закона, да сѣ повече отъ трийсегодишни и служатъ бесплатно. Тѣ посѣщаватъ ония училища, на които инспектирането имъ повѣри

академический Инспекторъ. Длъжноститѣ имъ се ограничаватъ върху нравственното образование на дѣвчицѣтъ, хигиената на училището, храненето и обличаннето имъ и приложеннето налаганитѣ отъ закона на 1881 год. условия и задължения. Тъ веднажъ въ мѣсеца се събиратъ въ една особена стая на дѣвчешкото училище и съставятъ рапортъ, въ който излагатъ своето миѣние върху всичко, както и надлежитѣ забѣлѣжки за ученичкитѣ до главния инспекторъ. Такъва, отъ госпожи съставена, комисия се назначава и при всичкитѣ *частни* въ държавата училища и съучаствува въ испитателната комисия върху годишнитѣ испити на тия училища.

Ивана Златоуста:

Къмъ мъжетѣ за мирование съ женитѣ си.

Нищо жената да се прѣдпочита повече отъ мъжа си, нито пъкъ мъжътъ да обича нѣщо повече отъ жена си. Това съгласие на жената съ мъжа повече отъ всѣко друго поддържа живота, съединява цѣлия свѣтъ. Защото, както, ако се раскла-тиятъ основитѣ на едно здание, то цѣлото здание се срутва, така също и ако съпружитѣ възставатъ единъ противъ други, то цѣлий животъ се срутва. Забѣлѣжи: свѣтътъ се състои отъ градове, градоветѣ отъ къщи, къщитѣ отъ мъже и жени. Ако сега мъжетѣ възставатъ противъ женитѣ, то въ домоветѣ се явява война; а когато възставатъ тѣ, то възставатъ и градоветѣ; а пъкъ когато възставатъ и градоветѣ, то и въ вселената трѣбва да се явятъ смутове, войни и сражения. За това Божието провидѣние е голѣмо относително туй нѣщо; за това не позволява изгонването на жената, освѣнъ за блудничество само.

Ами какво да се направи, ще кажешъ, ако тя е хуланца, разсипница, луксозна и има хиляди други недостатъци? Всичко прѣнасяй храбро и не ѣ изгонвай за тия недостатъци, но ѣ исправи. За това ти си главата, за да виждашъ и лѣкувашъ тѣлото. Защото, ако тѣлото ни има рани, не отрѣзваме главата. Нито, прочее, отдѣляй жената отъ себе си, защото жената е частъ отъ тѣлото ни. За това и блаженный Павелъ казваше «Мъжетѣ така съ длъжни да обичатъ женитѣ, както своитѣ тѣла». И за женитѣ съществува същия законъ: като своя глава, жено, обичай мъжа; защото не говоримъ туку тъй напраздно толкова за това.

Знаѣй, колко добрини причинява нѣманнето раздоръ между мъжъ и жена, и колко пъкъ злини, ако се тѣ каратъ. Тогава нито богатството, нито ученето, нито многочадието, нито властта и династията, нито славата и почетъта, нито мекуша-

востъта и раскошесвото, нито друга нѣкоя охоло-ностъ могатъ да развеселѣтъ жената или мъжа.
(Прѣводъ).

Тютюнътъ и малкитѣ.

До къщата, която държъ въ единъ централенъ кварталъ, живѣе едно многочленно семейство, което вчера празнуваше официалния актъ на кръщение на едно малко новородено плѣменниче. Цѣлий родъ се събра, да участвува на официалния актъ, подиръ който обѣдъ, съотвѣтствующъ за случая, сложи се на поканенитѣ.

Младата майка, щомъ се почна раздаването на кафето, оттегли се да удовлетвори протестиранието на стомаха на новороденото дѣте, когато господата, по даденъ знакъ отъ дѣда, стария полковникъ, който прѣвъ си земалъ голѣмия кехлибаренъ чубукъ, съ явно удоволствие прѣдадохъ се на пушенето.

Слѣдъ половинъ часъ младата майка се показа, носеща тържествено обвитото въ паяжинообразни платна, дантели и панделки, червендалесто дѣтенце, прилично на ония, които живописцитѣ толкова сполучливо прѣставяватъ като херувими.

Всичкитѣ поканени си прострѣхъ ръцѣтъ и се надпрѣдварвахъ, кой прѣвъ да помилва и цѣлуе красивото дѣтенце. Дѣдо прѣдпостави правата на бѣлата си брада и всички отстъпихъ прѣдъ този неоспоримъ аргументъ, та малкий наследникъ се прѣдаде въ трѣперящитѣ ръцѣ на стареца. Старий войникъ, като държалъ неопитно въ ръцѣтъ си дѣтецето и като гълчалъ подъ мустака, сполучилъ най-послѣ да отмахне отъ главата на дѣтенцето тежката завивка отъ дантели и панделки и да наложи бѣлитѣ и сухи устни надъ росочервената като ягода устна на отрочето. Малкото почна на кръга сърдцеразирателно и си простираше малкиятъ ръцѣ, като че допиранieto на устнитѣ бѣ ядовито, и се свиваше, като че се намираше въ цѣкъла изъ обятната на стареца.

Бѣдний старецъ поблѣдѣлъ и по слабъ отъ самото дѣтенце, прѣдава го веднага на другата си половина, една жива и очилата баба, която своеврѣменно се привтече да спаси ангелчето, което ужасната миризма на чубука толкова смути. По заповѣдта на бабата прозорцитѣ веднага се отварятъ и тя занеся малкото при чистия въздухъ и продължава да укорява дѣда за вѣчния му чубукъ, съ миризмата на който нито тя е могла въ разстояние на толкова години да привикне. И почва да гали и обсипва съ нѣжни цѣлувки злощастната жертва на чубука! Ненадѣино, обаче, малкото се свива, искривява си лицето, затвара си очитѣ и съ силно кихание прѣкъсва нѣжноститѣ отъ страна на бабата.

Упорството ти да носишъ дѣтенцето при прозорцеца, извиква стареца ето на! какво направи! простуди дѣтето и туй то.

Дѣтето, обаче продължава да киха, вика, плаче съ истински сълзи въпрѣки че малкитѣ нѣматъ обикновено сълзи.

Младата майка тича: малкото плаче, крѣка и осивява! Скоро доктора! Майката трѣпери цѣла, старецътъ хвърля чубука, и бабата затваря прозореца, а поканенитѣ се смущаватъ, за да не би дѣтето остане непокрѣстено.

Слѣдъ петъ минути геройтъ се намира подъ докторското испытание; малкитѣ му поздри текатъ изобилно, очитѣ му сѣ просълзени, признаци на баба-шарка.

Когато събличатъ микроскопическото му тѣло, за да се испита по-спокойно, бабата се доближава за да помогне на дойката. Дѣтенцето почва пакъ да киха често и продължително.

Лѣкарътъ се подемира, а пакъ дойката крѣтосва дѣтенцето и казва: «на здравие ти, на здравие, Богъ съ тебе» Но не и емфето, прибавя лѣкарътъ. Оставѣте малкото, не го събличайте, нѣма лищо; не се беспокоявайте, госпожо, казва на бабата и майката. Малкото вика и киха, защото не е още време нито да пуши, господинъ полковникъ, нито да дѣра емфе, госпожо!

Злощастнитѣ старци навеждатъ си очитѣ, а лѣкарътъ прибавя: Злото е малко, можеше обаче да да има лоши послѣдствни. Органитѣ на отрочето сѣ много нѣжни и чувствителни та не могатъ да дишатъ безъ опасностъ отровата на тютюна и на емфето. Отсега нататкъ дѣдо ще цѣлува дѣтенцето прѣди да пуши и бабата прѣди на си земе емфето.

Старцитѣ обѣщахъ това официално и лѣкарътъ се оттегли, слѣдъ като дѣтенцето се прѣнесе въ една добръ провѣтрювана стая.

К-то присѣдствувахъ въ това малко семейно смущение, получихъ този малкъ медицински урокъ който прѣдавамъ най-вѣрно на читателитѣ на Ж. Свѣтъ; испущамъ, обаче, имевата на лицата и прибавямъ въ заключение слѣдующето: «Малкитѣ никога не плачатъ безъ причина и често се разболѣватъ и умиратъ отъ най-нищожнитѣ нѣща».

В. М.

Градъ Варна.

(Продължение)

Жителитѣ на града Одессуъ твърдѣ рано сѣ приели християнството. Тука проповѣдалъ светото евангелие апостолътъ Андрей Първозванный и за пръвъ въ тоя градъ епископъ рѣкоположилъ Апостола Амблия, за когото споменува Апостолъ Павелъ въ своето послание къмъ Римлянитѣ, като имъ казва: «Поздравѣте Амплия възлюбленнаго ми въ Господа» (гл. XVI, 8) ¹⁾

Градътъ Одессуъ много рано зелъ, ту да прѣтърпѣва нападенията на разни азиатски народи,

които прѣминавали въ Европа съ завоевателна цѣль, ту пакъ да служи като бойно поле за сбиванieto на всякакви народи, които е ималъ случай да види. Въ 513 год. пр. Хр., т. е. около шейсетъ години подиръ основанието си, гр. Одессуъ навѣрно не само ще е видѣлъ многобройната войска на персийския царъ Дария Хитаспа, който прѣминалъ въ Европа и бързалъ къмъ Дунава, за да накаже скититѣ, но и ще е падналъ подъ Персийското иго, отъ което се освободилъ подиръ възвръщанieto на Дария въ Персия. Подиръ туй освобождение отъ Персийското иго не само Одессуъ, но и всичкитѣ крайбрѣжни по Черното море градове доста време сѣ били автономни и даже петъ отъ тѣхъ, именно Томисъ (днесъ Костанджа), Каллатисъ, (Манкала) Одессуъ, Месемврия и Аполония (днесъ Сизополь), съставили съюзъ, нареченъ и станалъ извѣстенъ подъ име Пентополь при Черното-море; глава на този съюзъ билъ Одессуъ, както се то показва и отъ единъ надписъ намѣренъ въ една къща тукъ по 1828 год. ²⁾ Прѣзъ това време, ако и да имаме съвсѣмъ тъмни или съмнителни извѣстия, трѣбва обаче да приемемъ, че тѣ невзвѣршили никакви военни подвизи, а се занимавали съ търговия, като достигвали на сѣверъ до уралскитѣ планини за прѣнасяние тамъ произведения на по-умѣренитѣ климати и купуване отъ тамъ кожуси, жельзо и пр., на западъ по всѣка вѣроятностъ до Балтийското море за търгуване съ кехлибаръ, жельзо и други произведения. ³⁾ Не слѣдъ дълго, обаче, време всички крайбрѣжни градове, заедно съ тѣхъ и нашия Одессуъ, подпаднали подъ игото на Одриситѣ, тракийски народъ, а въ време на царя имъ Ситалкъ взели участие въ Пелопонеската войска, като съюзници на Атинянитѣ. ⁴⁾ Подиръ Одриситѣ прѣзъ 341 год. пр. Хр. Одессуъ подпадналъ подъ игото на Филипа Македонски; не слѣдъ много време при царуването на Великия-Александровитѣ наследници Пентапольтъ, по подбужданieto на царя Антигона Великий, който се билъ обѣщалъ да имъ помогне опиталъ се да отхвърли игото на македонцитѣ. Възстанieto станало прѣди 301 г. пр. Хр., но македонски царъ Лизимахъ, като се съюзилъ съ горнеазийския кралъ Селевкъ, македонския и египетския кралъ, Касандра, и египетския царъ, Птолемаеъ събралъ си войската въ Одессуъ, отдѣто нападналъ на неприятелитѣ и сподучилъ да побѣди Антигона и да потуши възстанieto ⁵⁾ — Подиръ македонското иде римското владичество: къдѣ края на втория и въ началото на първия вѣкъ пр. Хр. горната и долната Мизия, а заедно съ тѣхъ Черно-морскитѣ градища паднали подъ римското робство. ⁶⁾ Подиръ единъ цѣлъ вѣкъ, т. е. въ 268 г. п. Хр. имало, по всѣка вѣроятностъ, ново нах-

²⁾ Тамже стр. 91 — 94.

³⁾ Ив. Николау стр. 95.

⁴⁾ Тамже стр. 98.

⁵⁾ Тамже стр. 98 — 101.

⁶⁾ Тамже стр. 104.

¹⁾ Ив. Николау стр. 104 131.

лувание на Скититѣ, Гоститѣ, Ерулитѣ и други. *) — Като прѣминаваме отъ Римския къмъ Византийския периодъ срѣщаме същата пустота отъ извѣстия. Името Одессусъ за пръвъ пѣгъ се споменува въ 514 г. сл. Хр. отъ византийскитѣ хронографи Теофанъ, Кедринъ и Малала; отъ тѣхъ Теофанъ, расправя за началника на Долята Мизия, Виталианъ, възстанялъ противъ императора Анастасия, но побѣденъ отъ императорския пѣководецъ Кирила Илирикианеца, който прѣвзелъ и Одессуса; но отпослѣ Виталианъ нападналъ и пакъ прѣвзелъ града Одессусъ **) Подиръ 14 год., т. е. въ 528 г. сл. Хр., прѣзъ царуването на императора Юстиниана, Хунитѣ нападнали Византийскитѣ владѣния и достигнали до Цградъ; нъ Юстинианъ, като се научилъ за туй събралъ войска въ Одессусъ, отгдѣто нападналъ на неприятелитѣ и ги побѣдилъ. *)

(Слѣдва.)

Игуменка героиня

Въ присѣдѣтвѣнето на французската гвардия на Тойгинската столица (Азия — Китай), въ врѣме на французския походъ тамъ, игуменката на милосърднитѣ сестри Мариа Тереза била награждена съ орденъ на Почетний Легионъ за показанитѣ ѝ чудесни подвизи.

Тя единъ день, когато се занимавала съ излѣкуването на единъ войникъ, чиято нога прѣди малко бѣ отсѣчена, биде поканена да се прѣдстави прѣдъ главнокомандующи войскитѣ, при когото отишла, слѣдъ като възложила прѣдварително работата си на друга сестра милосърдна.

Прѣподобната игуменка се смаляла и унѣмляла, като се научила, че причината на поканването била великолѣпний войнишки парадъ, що се бѣ приготвилъ за нейна честь.

Генералтъ държалъ рѣчь, въ която горещо ѝ похвалилъ съ слѣдующитѣ думи:

«Уважаема Монахиньо!»

«Ти си била едва двадесетгодишна, когато си се наранила отъ едно гуле тамъ, гдѣто си се занимавала съ излѣкувание на единъ раненъ въ Балълава, въ врѣме на крѣмската война. Въ 1859 год. въ Магентското сражение въ Италия ти пакъ си паднала дълбоко ранена въ първитѣ редове и отъ тогава насамъ все прудружавашъ французскитѣ войски въ Сирия, въ Китай и въ Мексико. Ти си присѣдѣствувала въ всичкитѣ битки, но не си испатила нищо, а то не защото не си се излагала помалко на неприятелския огънь и мечъ. Въ 1870 год. въ Файсховенъ тебе те изнесли отъ сраженнето дълбоко ранена на много мѣста. Но всички тия подвижи ти си увѣнчала прѣди нѣколко седмици тукъ чрѣзъ едно най-героическо дѣло, каквито малко има да споменува историята. Една грената бѣ паднала близо до самитѣ ранени; ти не бѣ се още распукнѣла, но очакваното распукване, би ужасило положението имъ съ нови рани, ако ти не си присѣдѣствувала тамъ. Веднага ти засиѣна си дигнала

съ рѣцѣтъ бомбата и си ѝ прѣнесла на 50 метра разстояние далечъ. Злощаститѣ ранени те слѣдвали съ погледа си, устнитѣ имъ трѣперѣли не за своя, защото ти си отдалечавала опасността отъ тѣхъ, но за твоя неопѣнимъ животъ, който се намѣрвалъ въ опасность.

Полагайки на земята бомбата ти си разбрала, че настанялъ моментътъ на распукването, та си се прострѣла на земята съ лицето напредъ, и когато слѣдъ испукването привтекшиятъ се тамъ, те намѣрили окървавена, ти си станяла по обикновенному засмѣна, и си казала: «нима нищо». Ранитѣ ти едва що бѣхъ оздравели и ти веднага си прибрѣзала да се завърнешъ въ болницата, отгдѣто, ти дойде тукъ по мое привикване.»

А като казалъ това генералтъ, истеглилъ сабата, направилъ знакъ на игуменката на колѣнчи, и като си допрѣлъ леко съ сабата трижъ рамото ѝ, закачилъ на расото ѝ орденъ, и си продължилъ рѣчьта, явно трогнатъ.

«Въ името на французския народъ, въ името на французската войска, азъ ти принасямъ тѣя кръсть. Никой до сега не се е показалъ достѣеаъ за него съ по дългъ редъ героически дѣла и съ животъ, исцѣло посветенъ за страдающитѣ. *Волинци, отдайте честь!*»

Такапобнениа, тѣбениа, урра дълго врѣме цѣпѣли въздуха, слѣдъ свѣршването рѣчьта на генерала. На многото юнаци очитѣ се овлажняли отъ трогване, защото такава храбрость и смиренность били за тѣхъ твърдѣ необикновено събитяе.

Игуменката станяла, а червенината, залѣна по лицето ѝ, увеличавала още по-много неизразимата красота на образа ѝ, отъ който можело да се съди и за душевнитѣ ѝ доблести. Тя се обърнала къмъ генерала и попитала болзливо:

— Свършихте ли, генерале?

— Да!

— Сега пуснѣте ме да се завърна при болния си!

Съдията и светий Павелъ

(Изъ Лидерсеновитѣ раскази.)

Когато светий Павелъ се намираше още на земята и проповѣдваше Евангелието за съществуването на едного Бога, срѣщялъ се съ едного селенина.

— Къдѣ отивашъ побратиме? попита го селенинтъ.

— Обикалямъ цѣния свѣтъ за спасението на хората, отговори светий Павелъ.

— Е! ако искашъ, идвамъ и азъ съ тебе, отговори селенинтъ. И азъ съмъ грамотенъ; едно врѣме бѣхъ съдия, та ще мога да ти помогна много. Приемашъ ли ма?

— Че защо не? Стига само да се носишъ добръ и да се молишъ сутриавъ и вечеръ една молитва, която ще те научъ.

1) ст. 107.

2) 108 — 109.

3) Теофанъ т. I, 269. — Кодринъ, 290.

— Много е лесно, каза съдията. И почнахъ да пътуватъ и двамата заедно.

Като пътувахъ така, тѣ стигнахъ до едно мѣсто отгдѣто се чуваше звъненіето на черговни камбани отъ двѣ сѣднини села, а гласътъ на които се чуваше по отдѣлно.

— Слушай да ти кажа . . . забравихъ и името ти . . .

— Павелъ, отговорилъ светий.

— Да? я слушай, Павле, защо тѣзи камбани биятъ така?

— Тамъ на дѣсно има свадба, отговорилъ светий, а тукъ на лѣво нѣкой умрѣлъ, когото занасятъ на гробищата.

— Добръ ни дойде, си помисли селенинътъ, и послѣ каза меланхолично:

— Трѣбва да се отдѣлимъ за малко, побратиме, каза. Азъ ще отида на свадбата, а ти иди на погрѣбението. Азъ не мога да тѣрпя. Послѣ ти като по-ученъ ще говоришь едно слово.

Светий Павелъ прие, безъ да отговори нѣщо. Отиде на погрѣбението и възкрѣснѣ умрѣлия, като същевременно намѣри стоденъ случай да проповѣда Божието учение. На тръгваніето му дадохъ отъ признателностъ като подарѣкъ сто лева.

Не слѣдъ малко той видѣ и другари си да се връща намокренъ.

— Е! побратиме, викаше той отъ далечъ, щомъ видѣ светия Павелъ, ядохъ, пихъ, играхъ, а най-послѣ ми дадохъ и десетъ пари. Твоята работа какъ отиде?

— У! каза светий Павелъ, азъ бѣхъ пощастливъ отъ тебе. Азъ имамъ сто лева. Той отвори същевременно торбата си, за да види другарятъ му паритѣ, които задрѣка малко.

Но веднага лукавий селенинъ хвърли въ сръбърнитѣ монети неговата си монета, като извика:

— Побратиме, да си ги раздѣлимъ, да си ги раздѣлимъ!

-- Съ благодарение, каза добрий Апостолъ и съ справедливостъ даде половината на селенина, слѣдъ което тѣ си продължихъ пътуваніето.

— Гладенъ съмъ, каза съдията слѣдъ достатъчно пътувание, гладенъ съмъ и мисля, че не ще бѣде злѣ, ако открадваме едно агне отъ овни овчарь. Никой нѣма да на види.

— Съ лоштъвъ другарь съмъ се срѣщвалъ, си каза светий Павелъ, а на селенина каза: не, приятелю; по-добръ земи тѣзи пари и искай му, да ти продаде едно агне, което заколи, та искай и единъ ссѣдъ, да го опечешъ. Слѣдъ това ще дойдъ и азъ, да го изведемъ заедно.

Селенинътъ послуша. Той купи агнето, закла го, приготви и го хвърли въ ссѣда, да се опече.

Но забѣлѣза, че дробътъ му, при всичкото му старание, не потѣваше, а гова го оскандаляваше.

— Този дяволски дробъ, си казваше, и пакъ го буташе да потѣне.

Най-сетнѣ се принуди да го извади отъ тамъ и почти суровъ още да го гълтне.

Слѣдъ много часове, когато си дойде и Апостолътъ, сѣднѣхъ да ѣдатъ.

— Дай ми едно парче дробъ, каза светий Павелъ на другаря си.

Той почна ужъ да го тѣрси и:

— Странно нѣщо; нѣма, отговори.

— Нѣма ли! А какво станъ?

— Че знаиш ли и азъ. Нагърно то бѣ безъ дробъ.

— Ба! . . . невъзможно! Всѣко агне си има и дробъ.

— Какъ невъзможно? Заклѣвамъ ти се на живота си, че нѣмаше нѣщо. Припомиявамъ си даже, че веднажъ пакъ бѣхъ закла го друго агне, което тоже нѣмаше дробъ.

— Добръ, каза светий Павелъ и си продължи мълчеливо обѣда.

Щомъ свършихъ, почнахъ пакъ пътя си и не далечъ забѣлѣжихъ двѣ села, въ които, както и по-напрѣдъ, бияхъ камбанитѣ.

— Ба! и тукъ ли има свадба и погрѣбение? попита селенинътъ.

— Да, каза Апостолътъ.

— Добръ, азъ този пътъ ще отида на погрѣбението, а ти иди на свадбата, за да сме справедливи. Трѣбва и ти да поиграешъ малко.

— Както щете.

— Но молиш ти се, я ми кажи, какво направи ти и възкрѣснѣ умрѣлия?

— А! нищо нѣма по-лесно, каза светий Турниахъ си ръцѣтъ надъ умрѣлия и извикахъ; «Ставай; заповѣдвамъ ти въ името на Отца, на Сина и Светаго Духа».

— Сирѣчь въ името на светата Троица, отговори Съдията; до виждане, приятелю, подзе и почна да тича.

Светий Павелъ се опати и той къмъ свадбата, свързещъ се.

Селенинътъ, щомъ пристигна, видѣ, че изнасятъ умрѣлия, надъ когото плачеха.

— Е! чакайте; чакайте; какъ отивате? ще го възкрѣснѣ, извика той.

Селенинътъ помислихъ го за лудъ и продължихъ пътя си.

— Я ги гледай! имъ каза ядовито съдията. Чакайте ви казвамъ, ще го възкрѣснѣ, инакъ, да ме обѣсите, ей на онова високо дърво.

Всички тогава се спрѣхъ и му обѣщахъ хилда лева, ако осмѣществи обѣщанието си, инакъ показахъ му бѣсилвата. Слагатъ носилката на земята, а той съ единъ ораторски тонъ и кръстосани ръцѣ:

— Мъртвецо! извика, въ името на светата тройца, стани!

Мъртвецътъ не се помръдна даже. Селенинътъ безъ никакъвъ страхъ, повтори думитѣ, потрети ги и по-силно, но мъртвецътъ не се помръдна.

Най-сетнѣ поблѣднѣлъ отъ ядъ.

— Въ името на Дявола прочее стани!

Прислѣтствующитѣ като чухъ тия безбожни думи и като прѣдполагахъ, че се подиграва съ тѣхъ, уловихъ го и го докарахъ при бѣсилката безъ съдъ и безъ оправдание, както той самъ бѣше опрѣдѣлилъ.

Светий Апостолъ, който много добръ знаеше, какво ще се случи, побѣрза на помощ и видѣ, че се готвѣхъ да го обѣсѣтъ.

— Злощастний, казалъ, какво направи и искатъ така да те накажатъ?

Селенинътъ, разяренъ противъ другаря си, отговори му съ хули и цувни, защото не го научи добръ, какъ да въскрѣсва мъртвитѣ.

— Какъ? му отговори светий Павелъ. Азъ те учихъ добръ, но ти не искаша думитѣ, както трѣбваше. Безразлично, но ако искашъ, азъ мога да те спасѣя, ако ми кажешъ, какво станя дробътъ.

— Нѣмаше, ти казвамъ, нѣмаше. Що ма мълчишъ така?

— Имаше, но не го исповѣдвашъ. Кажи истината и азъ ще въскрѣсѣмъ мъртвеца.

— Остави ме въ покой. Искамъ да се обѣсѣя, когато ти казвашъ нѣмаше. Обѣсѣте ма по-скоро, обѣсѣте ма!

Тогавъ светий Павелъ, като видѣ, че селенинътъ прѣдпочита да бѣде обѣсенъ, нежели да исповѣда истината, заповѣда да го пуснатъ и въскрѣсѣмъ мъртвеца.

Слѣдъ като се отдалечихъ отъ туй село, светий Павелъ каза на съпътника си.

— Виждашъ, приятелю, че неше мога да плувамъ съ тебе, защото втори пътъ не ще мога да те спасѣя отъ бѣсилката: упорството ти ще те заведе тамъ. Сега да си раздѣлимъ паритѣ. Ето раздѣлихъ ги на три части,

— Че защо? пий сме само двама.

— Една часть за мене, една за тебе, и третата за оня, кой изѣде дроба.

— Бога ми, бога ми! право ти казвамъ, че азъ изѣдохъ дроба, извика селенинътъ съ радостъ и, като грабнѣ отъ рацѣтъ на Апостола третата часть, отдалечи се съ пѣсни.

— Какво нѣщо е човѣкътъ! каза на себе си светий Павелъ. Нито смъртъта му подѣйствува тѣй, както му подѣйствуватъ паритѣ!

(Подражение) В. М.

Разни.

Женскитѣ домогания за граждански права. — Прѣди малко е била подадена въ народното събрание на Съединенитѣ Щати една петиция подписана отъ 272,330 лица, между които 160 хиляди подписа мъже. Просителитѣ желаятъ да се пропусне изъ държ. законодателство понятието «мъже» и да се замѣсти съ терминъ «особа», който терминъ обгръща и двата пола. На чело на това движение стои г-жа Рокфелеръ и г-ца Гоулдорфъ, дъщеря на единъ милионеръ.

— На Французския законодателенъ съборъ се

прѣдстави единъ проектъ да се даде право на тѣзи жени, които сѣ пълнолѣтнн и които се ползватъ съ граждански права, да бѣдѣтъ допущени като свидѣтели при разглежданieto граждански распри.

— Английското дружество «The national society for women's suffrage», което се е основало съ цѣлъ да работи за постиганне политически права на женитѣ, при първото засѣдания ще прѣдложи за английския парламентъ една грамадна петиция. Този адресъ изисква да се даде на женитѣ право за гласуване при изборитѣ и съ това, разбира се, право и за въ парламента. Три хиляди души отъ двата пола сѣ заети стала нѣколко мѣсеца само съ събиранieto подписи за тази грамадна петиция (petition monstre), която петиция ще бѣде тълкователъ на желанието на цѣлия народъ. — Щатътъ Утахъ въ Америка, също и Южний Валесъ дадохъ минѣл. мѣсець на своитѣ гражданки право за гласуване и съ това всичкитѣ съ него скопчени политически правдини. — Въ послѣднитѣ избори за въ училищния съвѣтъ въ Англия сѣ въстѣржествували женитѣ. Всяка жена, която притѣжава къща или дюклянъ, канцелария, фабрика, складъ, на кѣсо нѣкой имотъ, отъ който се плаща данѣкъ, имаше право да земе участие въ гласуванieto. Отъ 26 кандидати се избраха тѣзи дами: miss Dowenpost, mrs. Maitlandoff, miss Margareth Ewe и mrs. Ruth Homan: И така сега женитѣ ще засѣдватъ въ училищнитѣ съвѣти въ четири лондонски окръга, ще слѣдѣтъ върху развитieto на педагогическитѣ науки същовременно и върху положителнитѣ.

Съобщава Б. Хитева.

Прѣдседителъ Форъ и куклитѣ. — Настоящия Французски прѣдседителъ се е захваналъ много съ куклитѣ. Отъ какъ е билъ избранъ, той посвещава двѣ утрини въ седмицата, да посѣщава болницитѣ. Въместо да прѣмине набѣрзо прѣдъ разнитѣ отдѣли, придруженъ отъ нѣкой болниченъ чиновникъ, той се еспира отъ лѣгло на лѣгло, рѣкува се съ болнитѣ, распява ги, какъ сѣ и ги насърчава съ развеселителни думи. Казва се, че най-много се бави при дѣтинскитѣ лѣгла. Той всекога ги пита, що може да стори за тѣхъ, за да направни да позабравѣйтъ болкитѣ си и отговорѣтъ почти всекога е: «Une poupée» (кукла). Слѣдственото е, че на слѣдующата заранъ, въ дѣтинския отдѣлъ на болницата пристига единъ сандѣкъ, пълненъ съ кукли. Тѣй като Г-нъ Форъ е раздалъ вече нагорѣ отъ хилядо кукли, явно става, какъвъ филантропистъ е той, както на дѣло, тѣй и съ думи. Примѣрѣтъ му е билъ послѣдванъ отъ подражателитѣ му и отъ други благодѣтели въ Франция.

Съобщава: Е. Р. Терзиева.

Книги и Списания, получени въ дирекцията ни.

Селейно омище, год. 1 бр. 9 Септември 1895 г., гр. Варна.

Юридически прѣгледъ, год. III, кн. XIV, 15 Септември 1895 г. гр. Пловдивъ.

Оракло, год. II, бр. 18, 15 Септември 1895 г.

Откровение и Слѣзование на Прѣсветая Богородица отъ Dick, Варна 1895 г. желающий да си купи тая книга, испраща стойността 20 ст. до г-на Dick, гр. Варна.

Корреспонденция.

Ст. Гидиковъ *Салистра*: получихме 14 л. за 94 и 95 абон. на сп. и пр. Исключение не правимъ. — М. Ангелова *София*: отправте се до Русенската Т. П. станция, гдѣто сте записана чрезъ оная. — София С. Шопова *Щебра*. Гдѣ сте получавали по-прѣди списанието? Магд. Кънчева Свищовъ гдѣ сте получавали по-прѣди списанието?

В. Славова *Казанлъкъ* гдѣ и съ какъвъ адресъ сте получавали до сега списанието. — Донка Динкова и Геноева Вълчева *Шуменъ*: защо възвръщате бросетъ, безъ да сте си заплатили абонамента?

Извѣстия.

I.

Обявяваме за знание на г. г. абонатитѣ и абонаткитѣ ни, че сме назначили отъ 15 м. м. още двама агенти, а именно г. г. Т. В. Абаджиевъ изъ гр. Ямболъ и Щ. Димитровъ изъ гр. Варна, които, снабдени съ надлежитѣ книжа, излѣзли сж вече на обиколка за събиране абонаменти и записване нови абонати. Умоляваме прочее всички да иматъ пълно довѣрие къмъ тѣхъ.

II.

Умоляваме всички ония отъ г. г. абонатитѣ и абонаткитѣ ни въ странство, които не сж си исплатили още абонамента, да побързатъ и си го внесжтъ сами направо въ дирекцията ни до единъ мѣсець. Въ противенъ случай явяваме имъ, че, ако и съ голѣмо съжаление, ще бждемъ принудени да имъ прѣкратимъ испращанието листа си.

III.

Нека бжде извѣстно на тия, които не получаватъ нѣкой брой, че сж длѣжни да съобщаватъ за това въ *продължение ни 15 дена* отъ опрѣдѣлената за издаваннето на списанието; инакъ всички заявления подиръ тоя срокъ нѣма да се взематъ прѣдъ видъ, а слѣдователно и нѣма да се изпълняватъ.

IV.

Не за пръвъ пътъ умоляваме абонатитѣ и абонаткитѣ си, щото, като промѣняватъ адреса, да съобщаватъ не само новия си адресъ, но въ кой градъ и съ какъвъ адресъ сж получавали до прѣмѣстванието имъ списанието ни; инакъ заявленнето не може да се взема прѣдъ видъ.

Книжевноста.

При Надѣжда Хр. Бъчеварова, акушерка, София, улица Царь Борисъ и Съборна, намиратъ се за продавъ слѣдующитѣ

НОВИ КНИГИ:

Наставление за Прѣдпазване отъ Противогнилоството бабувание и родилния периодъ слѣдъ бабуванието.

Цѣна 60 ст.

За Съхранение Здравиято на Женитѣ, понятие за менструацията, непраздността и хигиена на тия състояния, съ нѣколко рисунки.

Цѣна лева 1.50.

Безсънието и срѣдствата противъ него, полезна книга за страдающитѣ. Цѣна 50 ст.

Огледванието и Въспитанието на Дѣцата отъ деня на рождението имъ до отбиванието отъ гърди, отчасти и до училищната имъ възраст. Отъ *Надѣжда Хр. Бъчеварова*, акушерка.

Цѣна 40 ст.

Намиратъ се подъ печать слѣдующитѣ

НОВИ КНИГИ:

Ключътъ на Здравиято, популярна Хигиена съ 12 рисунки, отъ *Карлъ Рекламъ*, професоръ на медицина въ Лайпцигъ, прѣводъ, отъ 8 печатни клои

Цѣна лева 2.

Такология или Наука за Дѣторождане, хигиена за непразднитѣ и новорожденитѣ, издание 2-ро, поправено и допълнено прѣзъ 1895 г. отъ авторката *Алиса В. Стокелъ*, Д-ръ медицины въ Англия. Съ 15 рисунки, прѣводъ отъ 30 печатни коли на 8-на.

Цѣна лева 4.

LE FOYER

DOMESTIQUE

JOURNAL pour la FAMILLE

Publie chaque semaine des articles inédits sur tout ce qui intéresse le cercle de la famille: éducation, morale, hygiène, économie domestique. Il vient d'inaugurer un service timbrologique destiné à rendre d'excellents services aux amateurs. Il fait également une large place à des productions littéraires de nature à délasser en instruisant. Sa tendance et son esprit le recommandent tout spécialement aux mères de famille et à la jeunesse. Il peut être mis entre toutes les mains et chacune de ses années représente un cadeau d'étranges aussi utile qu'attrayant, sous forme d'un beau volume de plus de 600 pages, relié dans un emboitage spécial.

L'abonnement est de 6 fr. pour l'année et 3 fr pour 6 mois

Demander à M M Attinger Frères, Neuchâtel,

des livraisons specimen gratuites